

Астрид Линдгрен
ПИПИ ДЪЛГОТО ЧОРАПЧЕ

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

5

Астрид Линдгрен

ПИППИ
ДЪЛГОТО
ЧОРАПЧЕ

Превод от шведски Вера Ганчева

Илюстрации Ингрид Ванг Нюман

СОФИЯ, 2006

Boken om Pippi Långstrump
Astrid Lindgren

Rabén & Sjögren Bokförlag AB, Stockholm
All foreign rights shall be handled by Saltkråkan AB,
SE-181 10 Lidingö, Sweden

© Saltkråkan AB / Astrid Lindgren, 1945
© Вера Ганчева, превод, 1968, 2001, 2005, 2006 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление и корица, 2006 г.
© Ингрид Ванг Нюман, илюстрации, 1945 г.
© ИК „Пан ’96“, 2005, 2006 г.

ISBN-10: 954-657-585-2
ISBN-13: 978-954-657-585-2

Скъпи приятели,

При вас идва едно шведско момиче, което се казва Пипи Дългото чорапче. То е доста чудато, но аз се надявам, че въпреки това вие ще го обикнете. Пипи живее съвсем сама в една стара къща, наречена Вила Вилекула. Тя няма нито майка, нито татко, но това ни най-малко не я тревожи, защото си има кон и маймунка, а в съседната къща живеят две нейни другарчета – Томи и Аника. Пипи е най-силното момиче на света. Стига да поиска, тя може да вдигне коня с едната си ръка. Освен това е и богата – има цяла торба, пълна със златни парички. Всеки ден Пипи, Томи и Аника играят заедно. В тази книга вие ще научите за всички приключения, които тримата изживяват.

Astrid Lindgrén

Пипи се настанява във Вила Вилекула

В покрайнините на малкото градче имаше една запустяла градина. Сред градината се издигаше стара къща, а в къщата живееше Пипи Дългото чорапче. Тя беше на девет години и живееше тук сам-самичка. Нямаше нито майка, нито татко – нещо, което всъщност беше много хубаво, защото никой не ѝ казваше да си ляга тъкмо когато ѝ беше най-весело, или пък да гълта рибено масло, когато ѝ се ядяха бонбони.

Някога Пипи имаше татко, когото много, много обичаше; имала си е и майка, но тъй отдавна, че изобщо не я помнеше. Майка ѝ умряла, когато Пипи била съвсем мъничко бебе и така врещяла в люлката, че никой не можел да се доближи. Пипи вярваше, че сега майка ѝ е на небето и надзърта през някоя дупчица за своето момиче, затова често махаше нагоре с ръка и се провикваше:

– Не се тревожи! Все някак ще се оправя!

Пипи не беше забравила баща си. Той бе морски капитан и кръстосваше големите морета. Пипи пъту-

ваше с него на кораба му, но един ден по време на силна буря вятърът отнесе баща ѝ в морето и той изчезна. Ала Пипи беше съвсем уверена, че някой ден той ще се върне. Не можеше да повярва, че е загинал, и мислеше, че е слязъл на брега на някой остров, пълен с негри, които са го направили свой крал. И че сега той се разхожда цял ден със златна корона на главата.

– Моята майка е ангел, а татко ми – негърски крал. Наистина не всички деца могат да се похвалят с такива чудни родители – обичаше да повтаря доволна Пипи. – А когато татко си построи кораб, ще дойде да ме вземе и ще стана негърска принцеса. Ех, че живот ще бъде!

Бащата на Пипи беше купил старата къща с градината преди много години. Беше решил да живее тук с Пипи, когато остарее и вече няма да може да кръстосва моретата. Но стана така, че той изчезна в морето, и докато го чакаше да се върне, Пипи реши да отиде във Вила Вилекула. Тъй се казваше къщата, която стоеше готова, обзаведена и очакваше обитатели. Една хубава лятна вечер Пипи се сбогува с всички моряци от кораба на баща си. Те много я обичаха, а и Пипи беше силно привързана към тях.

– Сбогом, момчета – каза Пипи и целуна всички поред по челата. – Не се тревожете за мене. Все някак ще се оправя!

От кораба Пипи отнесе две неща. Една малка маймунка на име Господин Нилсон – подарък от татко ѝ – и една голяма чанта, пълна със златни парички. Моряците стояха на палубата и гледаха подир Пипи, докато тя се изгуби от погледите им. Вървеше с твърда крачка, без да се обръща, с Господин Нилсон на рамо и с чантата в ръка.

– Забележително дете! – отрони един от моряци-

те с просълзени очи, когато Пипи изчезна в далечината.

Той беше прав. Тя наистина бе забележително дете. Най-необикновеното у нея беше силата ѝ. Пипи беше така изумително силна, че в целия свят не можеше да се намери полицаи, който да я надвие. Стига да поискаше, Пипи можеше да вдигне на ръце цял кон и често го правеше. Тя си имаше кон – беше го купила с една от многото златни парички в деня, когато се настани във Вила Вилекула. Открай време беше мечтала за собствен кон. Сега той живееше на верандата, но когато Пипи искаше да пие там следобедното си кафе, безцеремонно го изнасяше в градината.

В съседство с Вила Вилекула имаше друга градина и друга къща. Там живееха баща и майка с двете си добри дечица – момченце и момиченце. Момченцето се казваше Томи, а момиченцето – Аника. Те бяха много мили, възпитани и послушни деца. Томи никога не гризеше ноктите си и винаги правеше каквото искаше майка му. Аника не се сърдеше, когато не можеше да наложи своето, и беше винаги спретнатата в късите си, добре изгладени басмени роклички, които се стараеше да не изцапа. Томи и Аника си играеха кротко в градината, но често им се искаше да имат другарче в игрите. Докато Пипи още обикаляше моретата с баща си, те понякога дълго стояха край оградата и си казваха:

– Колко глупаво, че никой не се настанява в онази къща. Там би трябвало да живее някой с деца.

В онази хубава лятна вечер, когато Пипи за пръв път прекрачи прага на Вила Вилекула, Томи и Аника не бяха у дома. Бяха заминали за една седмица на гости у баба си. Затова не знаеха, че някой се е настанил в съседната къща. Когато се прибраха у дома си и застанаха край портата да огледат улицата, те още не

подозираха, че съвсем наблизно вече имат другарче за игра. Както се чудеха какво да правят, и си мислеха дали ще се случи нещо приятно през деня, или пък той ще бъде един от ония дни, в които нищо не може да се измисли, вратата на Вила Вилекула се отвори и от там излезе момиченце. Това беше Пипи Дългото чорапче, която тръгваше на утринна разходка. Томи и Аника никога не бяха виждали такова чудновато дете. Ето как изглеждаше: косата на Пипи имаше цвят на морков и бе сплетена на две стегнати стърчащи плитки. Носът ѝ, досущ като мъничко картофче, беше обсипан с лунички. Под него аленееше доста голяма уста, пълна със здрави бели зъби. Роклята ѝ беше направо странна. Пипи си я беше ушила сама. Отначало смяташе да я направи цялата синя, но синият плат не стигна и тя се принуди да пришие тук-там по някое червено парче. Дългите ѝ тънки крачета бяха обути в дълги чорапи – един кафяв и един черен. Освен това носеше черни обувки, точно два пъти по-големи от стъпалата ѝ. Татко ѝ беше купил тези обувки в Южна Америка, та краката на дъщеря му да има накъде да растат, и Пипи не искаше да чуе за други.

Но онова, което най-много накара Томи и Аника да ококорят очи, беше маймунката на рамото на непознатото момиче – малък макак, облечен в сини панталони и жълто елече, и с бяла сламена шапка на главата.

Пипи тръгна по улицата. С единия си крак стъпваше на ръба на тротоара, а с другия – на паважа. Томи и Аника я проследиха с очи, докато се скри от погледа им. След малко тя се върна. Сега пък вървеше заднишком. Правеше го, за да си спести обръщането, когато тръгваше обратно към дома. Пипи стигна до портата на Томи и Аника и спря. Децата мълчаливо се разглеждаха. Най-сетне Томи попита:

– Защо вървиш заднишком?

– Защо вървя заднишком ли? – възкликна Пипи. – Не живеем ли в свободна страна? Човек не може ли да върви, както си иска? Освен това ще ти кажа, че в Египет всички си вървят така и никой не го смята за странно.

– Че откъде знаеш? – учуди се Томи. – Да не си ходила в Египет?

– Как да не съм ходила в Египет! Запиши си някъде, че съм ходила. Обиколила съм цялото Земено кълбо и съм виждала много по-особени неща от хора, които вървят заднишком. Какво ли би казал, ако ме беше видял да ходя на ръце, както правят в Индокитай?

– Сега вече излъга – заяви Томи.

Пипи се замисли за миг.

– Имаш право. Излъгах – промълви тя печално.

– Грозно е да се лъже! – каза Аника, която чак сега посмя да отвори уста.

– Да, много е грозно да се лъже – съгласи се Пипи още по-печално. – Но понякога забравям това, разбираш ли? Пък и как ще искаш от едно дете, чиято майка е ангел, а татко му – негърски крал, да казва винаги истината? Освен това – продължи тя и луничавото ѝ лице се озари – ще ви кажа, че в Белгийско Конго няма нито един човек, който да говори истината. Там по цял ден лъжат. Започват в седем часа сут-

